

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12158/2022
31.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца Стамбене заједнице у улици АА бр. ..., ..., коју заступа управник ББ, чији је пуномоћник Стефан Петровић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Драгица Вигњевић, адвокат из ..., ради исељења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2701/21 од 29.10.2021. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2701/21 од 29.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2701/21 од 29.10.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 8616/18 од 15.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да се са свим лицима и стварима исели из заједничке просторије – вешернице, која се налази у подрумском делу тужилачке Стамбене зграде у улици АА бр. ..., на ..., друга лево од степеница, површине 48 м², те да му исту преда у несметан посед. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неоснованог обогаћења исплати 473.536,81 динар (за период од јула 2006.године закључно са августом 2017. године), са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости сваког појединог износа до исплате, како је то све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 167.225,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2701/21 од 29.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 159.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одгор на ревизију захтевајући накнаду трошкова састава истог.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ...10/23-други закон), који се примењује на основу члана 506. став 2. тог закона, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. У конкретном случају, тужбеним захтевом је тражено обавезивање туженог да се са свим лицима и стварима исели из заједничке просторије – вешернице која се налази у подрумском делу тужилачке стамбене зграде (ближе описане у тужбеном захтеву), предаја исте у несметани посед, као и обавезивање туженог да тужиоцу на име неоснованог обогаћења (по основу коришћења те просторије) за период од јула 2006. године закључно са августом 2017. године, исплати износ од 473.536,71 динар са законском затезном каматом за сваки месец појединачно, како је то ближе опредељено тужбеним захтевом. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, утврђено чињенично стање, начин пресуђења и разлоге који су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Код утврђеног чињеничног стања, да је у утуженом периоду предметну просторију користила мајка туженог, на основу сагласности већине власника станова у згради, а да се тужени још 2003. године са члановима свог породичног домаћинства иселио из предметне просторије, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев, због недостатка пасивне легитимације на страни туженог. Тужилац у ревизији није пружио доказе о постојању различитих судских

одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

По члану 28. ЗПП ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Тужба у овом спору поднета је 21.07.2014. године, а вредност предмета спора је 473.536,71 динар.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност вредност побијаног дела предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а не ради се о спору мале вредности имајући у виду садржину тражене правне заштите, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен јер ти трошкови нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић